Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ **ΤΟΥ ΜΠΟΥΣΑΚ ΝΤΕ ΣΑΙΝ ΜΑΡΚ**

Η ΑΣΧΗΜΗ ΑΔΕΛΦΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ) ΕΡΝΕΣΤΟΣ, 35 ἐτῶν.
) ΠΕΤΡΟΣ, 30 ἐτῶν.

(Σ' ἕνα κομψὸ γραφεῖο, ὁ 'Ερνέστος καὶ ὁ Πέτρος, συνομιλοῦν).

ΠΕΤΡΟΣ.— Ἔλειπα τόσον καιρὸ καὶ δὲν ἤξερα ὅτι παντρεύτηκες. Τὸ ἔμαθα πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν κι' ἔσπευσα νὰ ἔλθω νὰ σὲ συγχαρῶ.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.— Σ' εὐχαριστῶ, φίλε μου... Εἶμ' ἀρκετὸν καιρὸ παντρεμμένος, ἀλλ' εἶμαι πάντα εὐτυχισμένος...

ΠΕΤΡΟΣ.— Εἶσαι εὐτυχισμένος ;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.— Μάλιστα, πολὺ εὐτυχισμένος, Πέτρο !

ΠΕΤΡΟΣ, *(μὲ κάποιο δισταγμό).*— Παντρεύτηκες ἀπὸ ἔρωτα φαίνεται...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.— Μάλιστα, φίλε μου, ἀπὸ ἔρωτα ! Κι' ἐξακολουθῶ πάντα νὰ εἶμαι ἐρωτευμένος μὲ τὴν γυναίκα μου ! Καὶ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ, ὅτι κάθε μέρα εἶμαι καὶ περισσότερο ἐρωτευμένος μαζύ της. Κάθε μέρα ἀνακαλύπτω καὶ νέες ἀρετές, καὶ νέα προτερήματα σ' αὐτή...

ΠΕΤΡΟΣ.— Ὡραῖα !... Δὲν φαντάζεσαι πόσο χαίρομαι ποὺ ἀκούω ὅτι εἶσαι εὐχαριστημένος...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.— Δὲν τὸ περίμενες αὐτὸ φυσικά... Ξέρω μάλιστα τί ἐσκεπτόσουν ὅταν ἐρχόσουν ἐδῶ. Θἄλεγες μὲ τὸ νοῦ σου : «Πῶς αὐτὸς ὁ 'Ερνέστος διάλεξε ἀπὸ τὶς τρεῖς ἀδερφὲς τὴν ἄσχημη !» Ἔτσι δὲν ἔλεγες μὲ τὸν νοῦ σου ;

ΠΕΤΡΟΣ.— Σὲ βεβαιῶ ὅτι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.— Σιωπή ! Μὴ διαμαρτύρεσαι ! Ἄλλωστε αὐτὴ εἶνε ἡ ἀπορία ὅλων ! Πῶς ὁ 'Ερνέστος Ζιρᾶ, ἕνας ἄνθρωπος μὲ τόσο γοῦστο ἔμεινε ἀσυγκίνητος μπροστὰ στὴν καλλονὴ τῆς Ἄννας καὶ τῆς Σοφίας, καὶ πῆρε τὴν Μάρθα, ποὺ εἶνε τόσο ἄσχημη ! Μὲ ρώτησες πρὸ ὀλίγου ἂν παντρεύτηκα ἀπὸ ἔρωτα ! Αἴ, λοιπόν, φίλε μου, τὸ αἴσθημα ποὺ μὲ συνδέει μὲ τὴν Μάρθα εἶνε πολὺ ἀνώτερο ἀπὸ ὅ,τι ὀνομάζουμε συνήθως ἔρωτα. Ἄκουσε νὰ ἰδῆς. Ὅταν ἤρθα ἐδῶ μοῦ μίλησαν γιὰ τὶς δύο ὡραιότατες δεσποινίδες Φλερύ. Πῆγα λοιπὸν νὰ τὶς ἐπισκεφθῶ. Τὶς βρῆκα θαυμάσιες πράγματι καὶ τὶς δύο. Κι' ἐγὼ δὲν ἤξερα ποιὰ νὰ διαλέξω. Σὲ μιὰ γωνιὰ καθότανε καὶ ἡ ἄσχημη ἀδελφή. Κι' ἐνῶ ἡ ἀδελφές της συνομιλοῦσαν καὶ συζητοῦσαν γιὰ διάφορα πράγματα μαζύ μου, ἐκείνη καθόταν σιωπηλὴ καὶ συνεσταλμένη σὲ μιὰ γωνιά. Μόλις τολμοῦσε νὰ πῇ ἕνα-δυὸ λόγια. Ἡ ἀσχημία βλέπεις, κάνει δειλὲς τὶς γυναῖκες.

ΠΕΤΡΟΣ.— Μὰ δὲν εἶνε καὶ τόσο ἄσχημη ἡ γυναῖκα σου...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.— Σῶπα ! Τὸ λὲς μπροστά μου. Ἀλλὰ κι' ἐσύ, ὅπως ὅλοι, πιστεύεις τὸ ἀντίθετο. Ἄφησέ με ὅμως νὰ ἐξακολουθήσω. Νὰ σοῦ πῶ γιὰ τὴν πρώτη μας γνωριμία... Ἡ συνομιλία μου λοιπὸν μὲ τὶς ὡραῖες ἀδελφές της γινόταν ὁλόενα καὶ πιὸ ζωηρή. Ἤμουν ἐνθουσιασμένος.

ΠΕΤΡΟΣ.— Εἶνε ὡραιότατες πράγματι καὶ ἡ δυό. Πρὸ παντὸς ἡ Ἄννα.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.— Ἂν σοῦ ἀρέσει πολύ, εἶμαι πρόθυμος νὰ μεσολαβήσω καὶ νὰ γίνουμε συγγενεῖς. Ἀλλ' ἄφησέ με πρῶτα νὰ σοῦ λύσω τὴν ἀπορία σου, πῶς καὶ γιατί πῆρα τὴν «ἄσχημη ἀδελφή». Αὐτὸ τὸ χρεωστῶ σὲ λίγον ἀσβέστη.

ΠΕΤΡΟΣ.— Σὲ λίγον ἀσβέστη ; Δὲν σ' ἐννοῶ...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.— Περίμενε καὶ θὰ ἐννοήσῃς... Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἔφυγα ἐνθουσιασμένος μὲ τὶς δυὸ ὥμορφες ἀδελφές. «Χωρὶς ἄλλο, ἔλεγα μὲ τὸν νοῦ μου, καθὼς προχωροῦσα πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ κήπου, θὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν πατέρα τους τὴν μιὰ ἀπὸ τὶς δυό. Δὲν ξέρω ἀκόμη ποιὰ θὰ προτιμήσω, ἀλλὰ ἡ μία ἀπὸ αὐτὲς θὰ γίνῃ χωρὶς ἄλλο γυναῖκα μου ! Ἡ ὡμορφιά τους εἶνε ἐκθαμβωτική !» Καθὼς ὅμως προχωροῦσα πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ κήπου, βυθισμένος στὶς σκέψεις μου, δὲν πρόσεξα, σκόνταψα κι' ἔπεσα. Σηκώθηκα ἀμέσως, ἀλλ' αἰσθανόμουν μιὰ φωτιὰ στὰ μάτια... Δὲν μποροῦσα νὰ τ' ἀνοίξω. Ἔκαιγαν τρομερά ! Δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω, πῶς νὰ προχωρήσω. Εὐτυχῶς μὲ ἀντελήφθη ὁ φύλακας τοῦ κήπου. Ἔτρεξε κοντά μου καὶ μὲ βοήθησε νὰ ξαναγυρίσω στὸ σπίτι.

ΠΕΤΡΟΣ.— Καὶ γιατί ἔκαιγαν ἔτσι τὰ μάτια σου ;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.— Γιατί σκόνταψα κι' ἔπεσα σ' ἕνα λάκκο ὅπου εἶχε ἀσβέστη. Ὁ Θεὸς μὲ φύλαξε καὶ δὲν τυφλώθηκα. Τὰ μάτια μου ὅμως ἔκαιγαν, ἔκαιγαν ἀνυπόφορα...

ΠΕΤΡΟΣ.— Κι' ὕστερα ; Τί ἔγινε ὕστερα ;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.— Ὁ πατέρας καὶ τὰ κορίτσια μ' ἐπεριποιήθηκαν ὅσο μποροῦσαν, ὅταν μὲ εἶδαν σ' αὐτὸ τὸ χάλι. Μοῦ ἔφεραν νερὸ νὰ πλυθῶ, ξεσκόνιζαν τὰ φορέματά μου. Ἀλλ' αἰσθανόμουν πάντα τὰ μάτια μου νὰ καΐνε. Ἔστειλαν τότε κι' ἐφώναξαν τὸν γιατρό. Αὐτὸς ἀφοῦ μ' ἐξήτασε, μοῦ εἶπεν ὅτι δὲν εἶχα πάθει τίποτε σοβαρό, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ φλόγωσι τῶν βλεφάρων. Μοῦ διώρισε λοιπὸν ἕνα δροσιστικὸ γιατρικό, καὶ μοῦ ἐξήγησε συγχρόνως, ὅτι ἐπὶ μερικὲς ἡμέρες θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχω κλειστὰ τὰ μάτια μου.

ΠΕΤΡΟΣ.— Τί ἀνιαρὸ αὐτό !

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.— Ναί, ἀνιαρό, μὰ πάλι καλὰ ποὺ δὲν ἔχασα τὸ φῶς μου. Ἔδεσαν λοιπὸν τὰ μάτια μου μ' ἕνα μαῦρο πανί...

ΠΕΤΡΟΣ.— Καὶ γύρισες ὑπὸ συνοδείαν βέβαια, στὴν κατοικία σου.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.— Ἡ κατοικία μου ἦταν ἕνα δωμάτιο στὸ ξενοδοχεῖο. Γι' αὐτὸ ὁ πατέρας τῶν κοριτσιῶν, καθὼς κι' αὐτὲς ἡ δεσποινίδες ἐπέμεναν νὰ μείνω σπίτι τους, ὅσο νὰ γίνω ἐντελῶς καλά. Τέλος μὲ ἔπεισαν νὰ μείνω.

ΠΕΤΡΟΣ.— Ἤσουν ἄλλωστε καὶ ὑποψήφιος γαμπρός.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.— Ναί, καὶ δὲν ἤξεραν πῶς νὰ μὲ περιποιηθοῦν. Ὁ πατέρας, ἡ κόρες, οἱ ὑπηρέτες, ὅλοι ἦσαν ὑποχρεωτικώτατοι. Ἀλλὰ πρὸ πάντων ἡ μία ἀπὸ τὶς τρεῖς ἀδελφές, ἦταν ἕνας ἄγγελος παρηγοριᾶς καὶ ἀφοσιώσεως γιὰ μένα. Μοῦ ἔκανε ὅλη τὴν ἡμέρα σχεδὸν συντροφιά, καὶ σιγὰ-σιγὰ ἐγίναμε φίλοι. Δὲν ἤξερα ποιὰ εἶνε ἀπὸ τὶς τρεῖς, δὲν ἄκουγα παρὰ μόνον τὴ φωνή της, μὰ ἐνόμιζα ὅτι θὰ εἶνε ἡ μία ἀπὸ τὶς ὥμορφες ἀδελφές, γιατί ἡ ἄσχημη καθὼς σοῦ εἶπα ἦταν πολὺ δειλὴ καὶ συνεσταλμένη κατὰ τὴν πρώτη μας συνάντησι.

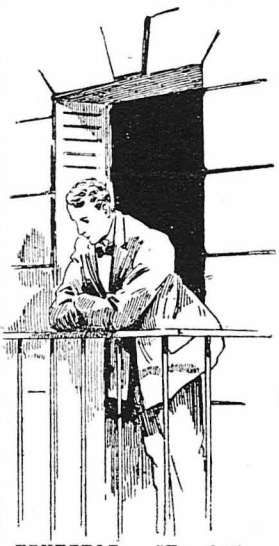

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.— Ἕνα βράδυ, καθὼς ἤμουν σκυμένος στὸ μπαλκόνι...

ΠΕΤΡΟΣ.— Δὲν κατάλαβες ἀπὸ τὸν ἦχο τῆς φωνῆς της, ποία ἦταν ;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.— Ἡ φωνὲς καὶ τῶν τριῶν ἀδελφῶν μοιάζουν πολύ. Μὴν ξεχνᾶς ἄλλωστε ὅτι μιὰ φορὰ μόνο πρόφτασα νὰ τὶς ἰδῶ καὶ νὰ τὶς ἀκούσω, πρὶν πάθω τὸ ἀτύχημα. Δὲν εἶχα μάθει καλὰ-καλὰ οὔτε τὰ ὀνόματά τους. Δὲν ἤξερα ποιὰ εἶνε ἡ Μάρθα, ποιὰ ἡ Σοφία, ποιὰ ἡ Ἄννα. Σιγὰ-σιγά, μὲ δεμένα μάτια καθὼς ἤμουν, ἔμαθα νὰ ξεχωρίζω τὴν φωνὴ τῆς ἀδελφῆς ποὺ μοῦ ἔδειχνε τόσην ἀφοσίωσι. Ἀλλὰ δὲν ἦταν μόνο ἡ ἀφοσίωσίς της. Ἡ μόρφωσις καὶ ἡ ἰδέες αὐτοῦ τοῦ κοριτσιοῦ μοῦ ἔκαναν ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι. Μέσα στὸ σκοτάδι ποὺ ἔμενα ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες, ἔννοιωθα νὰ μοῦ ἀποκαλύπτεται μιὰ ψυχὴ ἰδανικῆς, σπανίας ὡμορφιᾶς ! Μιὰ ψυχὴ ποὺ τόσο τὴν λαχταροῦσε ἡ δική μου ψυχή. Καὶ δὲν ἐσκεπτόμουν πειὰ ἂν τὸ πρόσωπο αὐτῆς ποὺ μοῦ μιλάει εἶνε ὥμορφο, δὲν ἔβλεπα παρὰ τὴν ψυχή της. Καὶ καθὼς σοῦ εἶπα, ἦταν μιὰ ψυχὴ πεντάμορφη.

ΠΕΤΡΟΣ.— Καὶ τὰ μάτια σου ;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.— Γιατρευόντουσαν σιγὰ-σιγά. Ἕνα βράδυ, καθὼς ἤμουν σκυμένος στὸ μπαλκόνι, ἦρθε κοντά μου ὁ καλός μου αὐτὸς ἄγγελος. Τοῦ πῆρα τότε τὸ χέρι καὶ τὸ φίλησα. Ἐκείνη ὅμως τὸ ἀπέσυρε ἀμέσως. «Ὦ, μὴ φεύγεις !... τῆς εἶπα. Σ' ἀγαπῶ !... Θέλεις νὰ γίνῃς γυναῖκα μου ;... Δὲν ξέρω ποιὰ εἶσαι, ἀλλ' εἶσαι σὺ ἡ ἐκλεκτή μου» ! Δὲν μοῦ ἀπαντοῦσε. Σὲ λίγο ἄκουσα ἕνα λυγμό. Δὲν κρατήθηκα καὶ σήκωσα τὸν ἐπίδεσμο ἀπὸ τὰ μάτια μου. Εἶδα τότε πῶς ἐπρόκειτο γιὰ τὴν ἄσχημη ἀδελφή, τὴν Μάρθα. Μὰ δὲν ἦταν πειὰ ἄσχημη γιὰ μένα. Εἶχα ἰδεῖ μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου τὴν ψυχική της ὡμορφιὰ ποὺ ἦταν γιὰ μένα ἀνώτερη ἀπὸ κάθε σάρκινη ὡμορφιά ! —«Γιατί κλαῖς ;» τῆς εἶπα. —«Συχωρέστε με, μοῦ εἶπε, ἀλλά, ἂν τόλμησα νὰ μένω κοντά σας, καὶ νὰ σᾶς κάνω πάντα συντροφιά, τὸ ἔκανα γιατί δὲν μπορούσατε νὰ μὲ βλέπετε. Τώρα ἔχω χάσει πάλι τὸ θάρρος μου. Κι' ἐσεῖς πόσο θ' ἀπογοητευθήκατε τώρα ποὺ εἴδατε ποιὰ εἶμαι». Στεκόταν ἀντίκρυ μου, δειλή, ντροπιασμένη. —«Τώρα σ' ἀγαπῶ ἀκόμα περισσότερο, τῆς εἶπα. Ἡ πιὸ ὥμορφη γυναῖκα τοῦ κόσμου μοῦ φαίνεται χωρὶς ἀξία μπροστά σου !» Νά, λοιπόν, φίλε μου, πῶς καὶ γιατί προτίμησα τὴν «ἄσχημη ἀδελφή». Ἡ «ὥμορφες» ἀδελφές της ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα μοῦ ἐφαίνοντο κοῦκλες χωρὶς ψυχή... Ἐνῶ ἡ Μάρθα κάθε μέρα μοῦ φαινότανε καὶ ὡραιότερη. Ἔβλεπα καὶ βλέπω σ' αὐτὴν ὥς τὰ σήμερα μιὰ πανέμορφη ψυχή. Καὶ τὸ πρόσωπό της ἂν γι' ἄλλους δὲν εἶνε ὡραῖο, γιὰ μένα φωτίζεται ὅλο ἀπὸ τὴν γλύκα καὶ τὴν καλοσύνη τῆς καρδιᾶς της. Πέτρο, δὲν σ' ἐμποδίζω νὰ πάρῃς ὥμορφη γυναῖκα. Ἀλλὰ μὴ βασιστῆς μόνο στὴν ἐξωτερικὴ καλλονή, φίλε μου. Ὅταν θέλουμε νὰ διαλέξουμε μιὰ γυναῖκα γιὰ σύντροφο τῆς ζωῆς μας, πρέπει νὰ κλείσουμε τὰ μάτια μας μπροστὰ στὴν σωματική της ὡμορφιὰ καὶ νὰ κυττάξουμε πρῶτα μέσα στὴν ψυχή της.

BOUSSAC DE SAINT—MARC